

Stoppen bed-bad-brood is rampzalige symbolpolitiek

“Het stoppen van de Rijksfinanciering van de bed-bad-broodregeling is rampzalig voor de dakloze asielzoekers zelf, voor de samenleving en voor de verhouding tussen Rijk en gemeenten. Het is niets meer dan een politiek statement voor de eigen achterban, waarmee de minister ervoor kiest om problemen niet op te lossen, maar ze te vergroten.” Dat zegt John van Tilborg van INLIA.

De bed-bad-broodregeling waar minister Faber niet langer voor wil betalen, is de pilot met de LVV, de Landelijke Vreemdelingen Voorziening. Die loopt sinds april 2019 in Amsterdam, Rotterdam, Utrecht, Groningen en Eindhoven. In de pilot werken gemeenten, IND, de Dienst Terugkeer & Vertrek DT&V, de vreemdelingenpolitie en maatschappelijke partners samen om duurzame oplossingen te bewerkstelligen voor dakloze asielzoekers. Landelijk is hiervoor het model uitgerold dat INLIA in Groningen ontwikkelde: niet alleen nachtopvang of bed-bad-brood, maar ook begeleiding naar een nieuw toekomstperspectief.

Succesvol

Het WODC, het wetenschappelijk onderzoekscentrum van het ministerie van Justitie en Veiligheid beoordeelde de resultaten van de pilot. Voor ruim zestig procent van de mensen werd een oplossing gevonden. Opmerkelijk: een meerderheid van hen bleek toch recht te hebben op een verblijfsvergunning in Nederland. De rest slaagde er met de begeleiding in terug te keren naar het land van herkomst of zich legaal in een derde land te vestigen, of is weer uitgestroomd naar een plek in de rijksopvang.

De pilot zorgde ook voor een verbetering van de openbare orde en veiligheid, stelde het WODC vast. Verder verbeterde de pilot de samenwerking tussen de betrokken partijen en de verhouding tussen Rijk en gemeenten (die eerder buitengewoon gespannen was op dit vlak). *Last but not least* werden het welzijn en de gezondheid van de asielzoekers zelf aanzienlijk beter.

Met het schrappen van de financiering worden al die positieve resultaten weggegooid, zonder inhoudelijke argumentatie en vooral zonder dat er iets voor in de plaats komt. Volgens minister Faber is dat namelijk niet nodig, omdat deze mensen terug zouden kunnen keren. Van Tilborg: “Als dat zo is: zeg maar waar en wanneer we ze kunnen brengen.”

Realiteit

De realiteit is anders, weet van Tilborg: terugkeer is veel ingewikkelder dan Faber het doet voorkomen. Alle mensen die INLIA in de LVV begeleidt zijn juist al door de hele molen heen geweest bij de IND, DT&V en vreemdelingenpolitie, en alle inspanningen ten spijt is terugkeer niet gelukt. Daarom zijn deze mensen op straat gezet of zelf gegaan en kwamen zij in de LVV bij INLIA. En hoewel de LVV geen wondermiddel is, werkt de aanpak wel. Via de LVV keert nog wel een deel van deze mensen terug.

Los daarvan is het dus ook niet correct dat alle mensen in de LVV terug zouden moeten. Immers, zo’n 600 mensen bleken wel degelijk recht te hebben op een verblijfsvergunning. Ook daar gaat de minister volledig aan voorbij. Van Tilborg: “Let wel, er zijn mensen bij die een levensbedreigende ziekte hebben, en mensen die anders voor hun leven hadden

moeten vrezen. Christenen die in Pakistan mogelijk de doodstraf wachtte bijvoorbeeld, omdat de IND hen niet geloofde. Totdat wij aan konden tonen dat ze wel degelijk de waarheid spraken.”